

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωβρίου ἑννέα
καὶ τίποτα νέα.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσα καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅσων ψεύτη τὸν ντουνιά.

Ἐξακόσα λογαριάζω καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτὰ,
πανταχοῦ σημεῖα βλέπω τῆς προόδου μας ἀπτά.

Χίμαιραι καὶ ὄπτασίαι καὶ τρελλοφантаσίαι.

(Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς, οἱ δὲ παρακεντέδες,
ὅταν σοφὰ ἔξαπλόνονται καὶ πίνουν ναργιλέδες.)

Φ.—Ἐλα λοιπὸν εἰς τὸν σοφὰ καὶ οἱ δὲ ἡμᾶς νὰ καθίσωμε,
πιῶμε μπόλικο χασὶς καὶ νὰ παραμεθύσωμε.
Στὸν ναργιλέ σου, Περικλῆ, βάλε χασὶς καὶ πίνε,
καιρὸς χρυσῶν ὀπτασιῶν, καιρὸς ὀνείρων εἶναι.
Νά! φέγω μπόλικο χασὶς καὶ ἐγὼ ὅσων ναργιλέ μου,
καὶ ἰδοὺ χαρὰς ὀράματα
καὶ αἵματηρὰ θεάματα
βροτολογίου πολέμου.

Π.—Ἐμέθυσε;

Φ.—Ἐμέθυσα.

Π.—Τί βλέπεις, Φασουλῆ;
Φ.—Πῶς εἶμαι ὅσων Ἀκρόπολι μὲ τὸν Μουνὲ Σουλλὺ.
Θυμᾶμαι ἄλλος πάγκαλον ἀρχαϊκῶν τοπειῶν
καὶ χάσκων στρέφω πρὸς Δυσμᾶς καὶ ἐκεῖ πρὸς τὸν Ἀρκτοῦρον,
καὶ ἐπὶ τῆς δόξης τῆς λευκῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων
σπαρταίωμαι τὸ φῶσφορον τῶν νεωτέρων οὔρων.

Ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω μας σκιαὶ περνοῦν ἀκτινοβόλοι,
δόξα διέρχεται λευκῇ,
νὰ καὶ ὁ Σιμόπουλος ἐκεῖ
μετὰ τοῦ Καρατσόλη.

Καὶ ὁ κύριος Σιμόπουλος ἀκούω νὰ μιλῇ
πρὸς τὸν Μουνὲ Σουλλὺ.
Τοῦ λέγει σοβαρὸς, τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
τὸ σέμνωμα τοῦ κόσμου,
καὶ ἐγὼ πλησίον σας, ἰδοὺ καὶ ὁ Καρατσόλης,
πιστὸς γραμματικὸς μου.

Ἄν πρὶν ὀλίγον ἤρχεσθε ὅσων πόλιν μας, Γαλάττη,
θὰ λέγατε σπολλάττη,

θὰ βλέπατε τῶν ἐκλογῶν τὸ τόσο νταβατοῦρι,
ποῦ τὸν Μικέλη μαύρισαν καὶ ἀσπρίσαν τὸν Μερκούρη.

Τότε θὰ βλέπατε καὶ σεῖς τὸ κόμμα τὸ ὀικό μου
καὶ τὸν γραμματικὸ μου,
ποῦ τώρα μὲ κατάνυξιν καὶ αὐτὸς σᾶς περιφέρει
ὅσων δόξης μας τὰ μέρη,
καὶ ἐξίσταται γονυκλινὴς ἔμπρὸς ὅσων Παρθενῶνα,
μὲ τοῦ Μικέλη, μὲν ἀμί, νὰ τρέχη τὴν εἰκόνα.

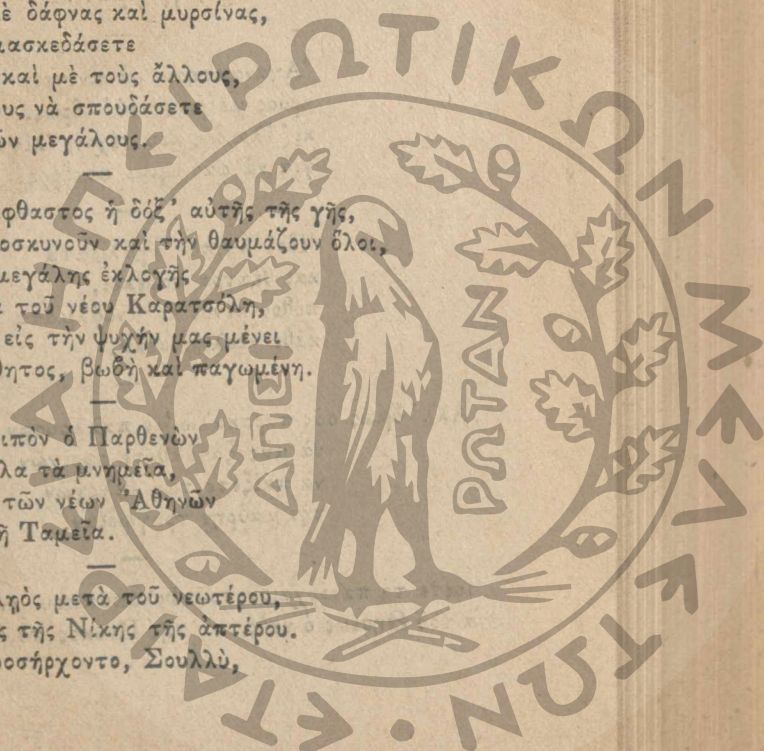
Τότε θὰ βλέπατε, μὲν σέρ, καὶ ἑμένα τὸν τεχνίτην,
καὶ ἑμένα τῆς πολιτικῆς τὸν μάγον, τὸν μαγνήτην,
νὰ σφάζω μόσχον σιτευτὸν καὶ σιτευτὸν ἐρίφιον,
καὶ πλήρης πάθους φλογεροῦ
ὥς κορυφαῖος τοῦ χοροῦ
νὰ προσφωνῶ περιφραδῶς τὸν φίλον ὑποψήφιον.

Κρίμα ποῦ δὲν μᾶς ἤλθατε ὅσων ἐκλογὰς ἐκεῖνας
νὰ ὄητε διαδήλωσιν μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας,
καὶ νὰ διασκεδάσετε
μὲ ἑμᾶς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους,
καὶ ρόλους νὰ σπουδάσετε
πολιτικῶν μεγάλους.

Λαμπρὰ βεβαίως καὶ ἄφθαστος ἡ δόξα αὐτῆς τῆς γῆς,
ποῦ χάσκοντες τὴν προσκυνοῦν καὶ τὴν θαυμάζουν ὅλοι,
πλὴν μία διαδήλωσις μεγάλης ἐκλογῆς
προηγούμενου μάλιστα τοῦ νέου Καρατσόλη,
νομίζω πῶς βαθύτερον εἰς τὴν ψυχὴν μας μένει
παρὰ μὴ πέτρ' ἀναίσθητος, βωδὴ καὶ παγωμένη.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Παρθενῶν
καὶ τᾶλλα τὰ μνημεῖα,
καὶ ἐκεῖ τῶν νέων Ἀθηνῶν
τὰ διεθνή Ταμεία.

Νάτος ὁ κόσμος ὁ παλῆς μετὰ τοῦ νεωτέρου,
ἰδοὺ καὶ ἐκεῖνος ὁ ναὸς τῆς Νίκης τῆς ἀπτέρου.
Ἐδῶ προσήρχοντο, Σουλλὺ,

τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι,
ἢ θεά του μ' ἀναπολεῖ
τὴν νίκην τοῦ Μερκούρη.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μας ἀρχαίκοις προγόνους,
καὶ κάτω κι' ἀνωθεν φωναί
ὑμνοῦν τὸν Ἑλληνα Μουνέ,
ποῦ πρῶτος φόρον ἔβαλε 'στοὺς σκύλους τοὺς συγχρόνους.

Δὲν ξέρω τί συγκίνησιν αἰσθάνεσαι, Σουλλὺ,
ὅπουταν καλλιστέφανον ἢ τέχνην σὲ φιλῇ,
ὅμως ἐμὲ μ' ἐθέρισαν τοῦ τεταρταίου ρίγη
σὰν εἶδα νὰ μαυρίζεται κι' ἡ κάλπη τοῦ Μικέλη,
κι' οἱ προῦχοντες τῶν ἵπποτῶν κι' οἱ Σιδ κι' οἱ Ροδερίγοι
νὰ καταντοῦν Μαυριτανοὶ κι' Ἀράπηδες Ὁθέλοι.

Κρύα φρίκη μὲ παγώνει,
τὸ φῶσφ καὶ δὲν κρύνει,
κι' ἤθελα τοὺς ἐκλογεῖς
τῆς ἐνδόξου ταύτης γῆς
νὰ τοὺς ἔπνιγα φρυάττων 'στὴν Ἀκρόπολιν ἰσὶ
μὲ τὰ χέρια μου καὶ μόνον
ὅπως ἔπνιξες καὶ σὺ
τὴν κυρίαν Δεσδαιμόνα.

Θαύμασε λοιπὸν, Γαλάτῃ, τὴν ἀρχαϊκὴν γαλήνην,
διακρίνεις ἐκεῖ κάτω τὴν μακρὰν ὁδὸν ἐκείνην,
ὅπου πέραν πέραν φθάνει;
'Αθηνᾶς καλεῖται δρόμος,
καὶ τὸν βλέπω καὶ μὲ πιάνει
μῆνις, ἔξαψις καὶ τρόμος.

Εἶς αὐτὸν τὸν δρόμον ἦτο
τοῦ Μερκούρη τὸ σαλόνι,
κι' ἀκουγες φωναὶς καὶ ζήτω
καὶ δὲν ἐπεφτε βελόνι.

'Απ' αὐτὸν τὸν δρόμον, ξένε,
'φάγαμε τὸν τενεκέ,
βάστα με, Σουλλὺ καὶ μένε,
βάστα με, γραμματικέ.

'Αγανάκτησις μὲ πνίγει,
κρύος μὲ μουσκεύ' ἰδρώς,
κι' ἔλα δὲς μου τέχνην 'λίγη
γιὰ νὰ φαίνωμαι παιδρός.

'Ἰδοὺ λοιπὸν ἀγάλματα
καὶ θέατρα παρέκει,
πόθοι κενοὶ κι' ἰνδάλματα
κάθε ντεληφυσέκη.

Ἀλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ μὲ πάλλουςαν καρδίαν
νὰ μᾶς ξανάθετε σφριγῶν
νὰ παίζετε τῶν ἐκλογῶν
τὴν μαύρην τραγωδίαν.

'Ἰδέτε τὸ πανάρχαιον τοῦ Φιλοπάππου μνημα,
νὰ τοῦ Θεσείως ὁ ναός, νὰ τῆς Πνυκὸς τὸ βῆμα,

ὁ δρόμος τῆς Κολοκυθοῦς κι' ὁ Κολωνός πλησίον,
ὅπου κατέφυγε τυφλὸς ὁ δύστηνος φυγάς,
ὅμως νὰ μὴν ξεχάσετε καὶ σεῖς ἐκ Παρισίων
νὰ μᾶς ὑποστηρίξετε 'στὰς ἄλλας ἐκλογάς.

Π. — Τί βλέπεις τώρα, Φασουλῇ;

Φ. — Κυττάζω πνεῦμ' ἀρχαῖον
ρυθμοὶ πετοῦν τριγύρω του σπονδαίων καὶ τροχαίων.
'Ακούω νὰ βροντολαλῇ
χορῶν βροντώντων ἄσματα,
μοῦ νεύει καὶ μὲ προσκαλεῖ
ν' ἀνέβω σὲ χαλάσματα.

Χάμλετ θαρρεῖς πῶς ἔγινε... τὸ βῆμα μου βραδύνω...
ἀκολουθῶ περίτρομος καὶ προηγείτ' ἐκεῖνο.
Σκιὰ, φωνάζω, πλάσεως καὶ κόσμου λατρευτοῦ,
ποῦ σύρεις ζύλινον τρελλόν;
ὅμως αὐτὸ σιωπηλὸν
μὲ φτύνει καταμουτσουνα μ' ἓνα μεγάλο φτοῦ.

Μὴν προχωρῆς, μὴν προχωρῆς, στάσου νὰ σταματήσω,
τώρα μοῦ λέει, Περικλῆ, καὶ σένα νὰ σὲ φτύσω.
'Ωμίλησε παρακαλῶ
σωστά καὶ μετρημένα...
μὴ μοῦ γανώνης τὸ μῆγαλό,
τί θέλεις ἀπὸ 'μένα;

Πνεῦμ' ἀρχαῖον λαλεῖ
'στὸν Μουνέ Φασουλῇ.

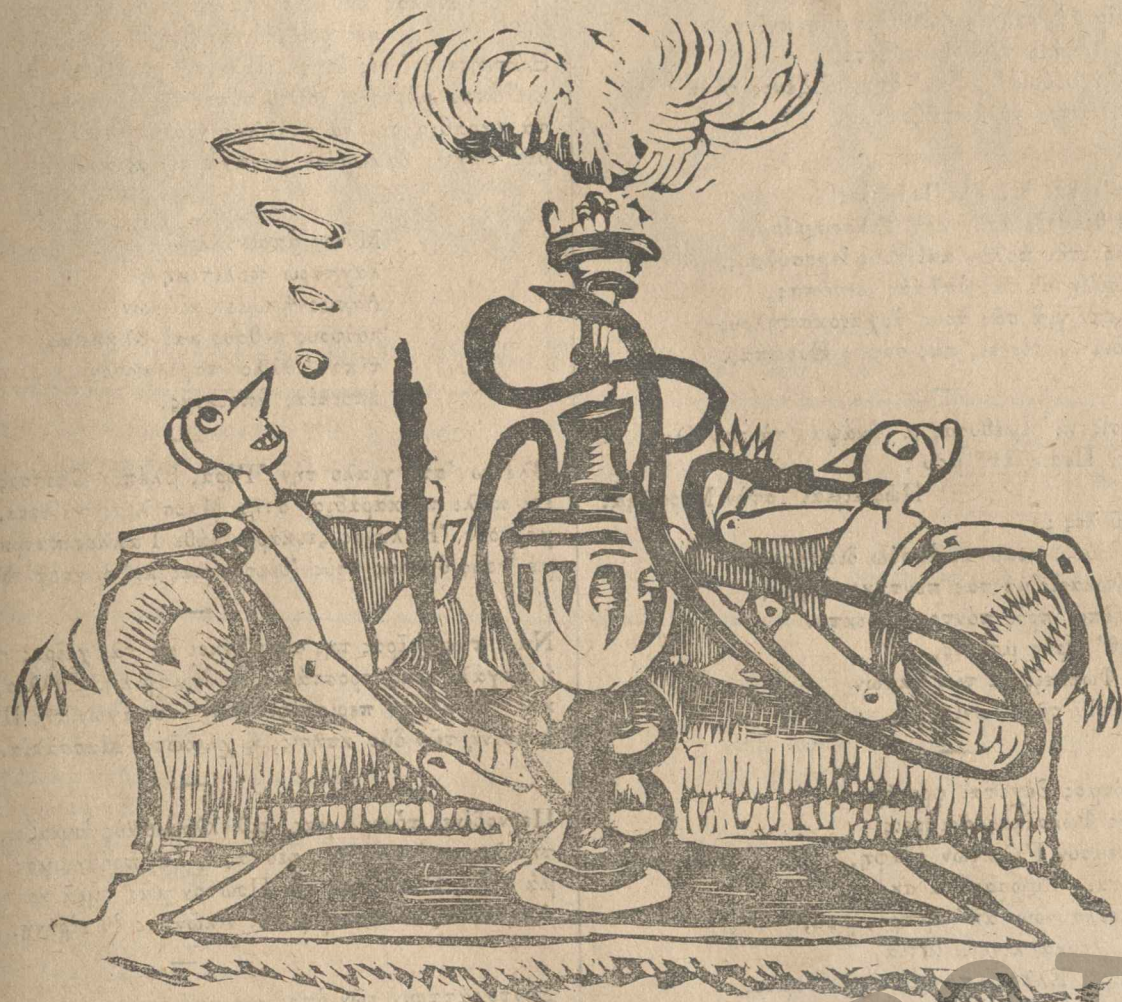
Πνεῦμα. — Ὡς σεῖς μεγάλης πόλεως πολῖται φρενιασμένῃ
ποῦ τώρα πάλιν ἔρχεσθε 'στ' ἀρχαῖα σας τεμένη,
θαυμάζω τοὺς πολέμους σας καὶ τὰ πολιτικά,
θαυμάζω καὶ τὰ πάθη σας τὰ καλλιτεχνικά.

Εἶδα τὸν κάθε κουενέ
νὰ κόβεται γιὰ τὸν Μουνέ,
σὰς εἶδα 'στὴν καρότσα του σὰν ἄλογα ζεμμένους,
σὰς εἶδα γιὰ τοῦ Σοφοκλῆ τὸ δράμα λυσσασμένους,
εἶδα μεγάλους καὶ μικροὺς 'στῆς τέχνης τὸν δαφνώνα,
εἶδα νὰ φλέγη τὰς ψυχὰς καλλιτεχνίας λαύρα,
κι' ἐφώναξα κατὰπληκτος ἀπὸ τὸν Παρθενώνα:
'ΑΡωμαϊκὸς σεληνισμός, Ρωμαϊκὴ παλάμβρα».

'Επάνω σὲ σωροὺς πετρῶν ἐκάθισα ρεμβάσας
καὶ λιγυρόστομος φωνή 'στὴν ἀκοήν μου φθάνει.
πῶς πρέπει ξένοι ν' ἀλλοθύνει ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά σας
καὶ τότε καλλιτεχνικὸ ντελίριο σὰς πιάνει.

Τότε πολλὰ τρεχάματα,
τότε μᾶς ξεσκαλίζετε,
τότε τάρχαλα δράματα
φρενήρεις ξεφυλλίζετε,
καὶ φέρεσθε θεόστραβοι 'στῆς τέχνης τοὺς ἀγῶνας
μὲ τοὺς στραβοὺς Οἰδίποδας καὶ μὲ τὰς Ἀντιγόνας.

Τότε φωστήρες τραγικοὶ καὶ Σοφοκλεῖς κι' Αἰσχύλοι
ἀνέρχονται 'στὰ χεῖλη,
τότε κι' οἱ κομματάρχαι σας τοὺς φιλομούσους κάνουν,

τότ' ἐμμανεῖς γιὰ τὸν Μουνέ
φωνάζετε 'στὸν καφφενέ:
«μὲν προγόνους πύχουμε, φτοῦ μας μὴ μᾶς βασκάνουν.»

Τὸν ἐμβροντήτους σὰς τραβᾷ τῆς τέχνης ὁ μαγνήτης,
τότε ξεπαρδώνεται κι' ὁ Χαβιροχανίτης,
καὶ ἀμέσως λάτρης γίνεται τῆς Μούσης, τῆς ποιήσεως,
καὶ κατὰ γῆς τεντώνεται ξερὸς ἐκ συγκινήσεως.

'Η τέχνη τὸν ἐσκλάβωσε,
πάει κι' αὐτὸς, 'παλάβωσε,
φίμτι του ζῦδι, φέρτε του νὰ ξελιγοθυμήσῃ,
κι' ἡ Μοῦσα μὲς 'στὴν κούβια τῆς ἄς τὸν ἀποκοιμίσῃ.

Κύττα Ρωμηοὺς, κύττα Ρωμηαῖς,
ποῦ 'πάθανε λιγοθυμαῖς.
Λιγοθυμοῦν ἀφεντικά,
καθὼ μὲς 'στὰ σαλόνια,
καὶ πηλαλοῦν τὰ δουλικά
μ' αἰθέρα καὶ κολόνια.

Κι' οἱ σωφρονούντες κι' οἱ τρελλοὶ
τῆς Μπόρσας ἐπιλάθονται,
καὶ σκούζουν βιβ. Μουνέ Σουλλὺ,
τρία πουλάκια κάθονται.

Πῶς ἔπαθαν οἱ δυστυχεῖς
τοιοῦτον τέχνης πυρετόν...
ὦ! ἀναγούλας τῆς ψυχῆς,
ὦ ξερατὰ τῶν ξερατῶν.

'Ὡς κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν ἱερῶν λαθάρων,
εὐὰν κραυγάζετε κι' εὐοὶ
ὅπουταν ξένος ἀναβῇ
ἐπάνω 'στὰ συντρίμματα τῶν παλαιῶν μαρμάρων.

Τότε κινεῖσθε παγοικεῖ
πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἐκεῖ,
τότε καὶ σεῖς ἀνέρχεσθε μεγαλωνόμους βράχους,
παρλάροντες γιὰ τρέπαια καὶ Μαραθωνομάχους,
τότε τῶν τάφων γίνεσθε θρηνοῦντες τυμβωρύχοι
γιὰ νᾶθρετ' ἓνα κόκκαλο, γιὰ νᾶθρετ' ἓνα νύχι.

Τότε πηδῶντες βρέμεσθε μὲ πολεμάρχων βρόμους
κι' ὑπὸ τῆς δόξης σκέπεσθε τὸ δένδρον τὸ πλατύφυλλον,
καὶ τρέχετε πτερόποδες Μαραθωνίους δρόμους
κι' ὀπλίζετε τὰς πτέρνας σας μὲ φρόνημ' ἀρητίφιλον.

Τότε 'στ' ἀρχαῖα μάρμαρα συγκλίνεις σὰς πνίγει
κι' ἐπάνω των δακρύζετε,
κι' ὅταν περάσ' ἡ φούρια σας κι' ὅταν ὁ ξένος φύγη
γελῶντες τὰ κοπρίζετε.

Τότε καθένας φαίνεται θρηγῶν Ἱερουλίας,
τότ' ἐκτοξεύετε θρασεῖς ἀράς καὶ βλασφημίας
πρὸς τὸν Ἑλγῖνον τὸν πολὺν καὶ τοὺς ἱεροσύλους,
ποῦ τῶν ναῶν ἐσύλησαν τὰς ἀγλάας μετόπας,
καὶ δὲν τὰς ἄφησαν γιὰ σὰς τοὺς ἀρχαιοκαπήλους
ν' ἀποσταλοῦν διὰ νυκτὸς εἰς τὰς σοφὰς Εὐρώπας.

Π. — Ἦπια χασίς κι' ἐμέθυσα, μ' ἀνάψαν τὰ καντύλια.

Φ. — Τί βλέπεις, Περικλέτο μου;

Π. — Πῶς εἶμαι 'στὴν Μαρσίλια.

Φ. — Βρὲ τί μοῦ λές;

Π. — Ἰδοῦ... κραυγὰς ἀκούω διατόρους,
οἱ Φωκαεῖς οἱ Φωκαεῖς μὲ τὰς πεντηκοντόρους.

Βλέπω πρὸς πόντον ἀνοικτόν
μεθ' ἱερᾶς μανίας,
οἱ Φωκαεῖς ἐκ τῶν ἀκτῶν
ὁρμοῦν τῆς Ἰωνίας.

Κόσμος δέχεται φρενήρης
τὰς Φωκαϊκὰς τριήρεις.
Τρέμουν Γαλατῶν ἐδάφη,
νάτα, σίμωσαν τὰ σκάφη,
παρελαύνουν ἀπ' ἐμπρὸς μου,
πάλλευκα κινοῦν ἱστία,
χαῖρ' Ἑλλάς, πατρίς τοῦ κόσμου,
τῶν πολιτισμῶν ἐστία.

Βλέπω πρύμνας, βλέπω πῶρας,
καὶ τῆς Κελτικῆς τὰς κόρας
τὰς εὐσώμους, τὰς ἀκμαίας,
'στὴν βοήν τῆς προκυμίας.

Χαῖρε, Πρῶτε τῶν Ἰώνων, ποῦ φυγόπατρὶς εὐρήκης
γῆν καὶ νύμφην ἐκλεκτὴν,
ἐσὺ μνήμην αἰώνιαν κι' ἀλησμόνητον ἀφῆκες
'στῶν Σαλῶν τὴν ἀκτὴν.

Χαῖρε, πόλις Μασσαλίας, ὅπου σ' ἐκτίσαν ἐκεῖ
πλανηθέντες ναυτικοὶ μας,
κατὰ τύπους Γαλλικὴ,
κατ' οὐσίαν ἰδική μας.

Τάχα σήμερα ποῖος ξέρει
πόσα τῆς Εὐρώπης μέρη
τῶν Ἑλλήνων εἶναι κτήσεις κι' ἀποικίαι τῶν προγόνων,
ποῦ ξεχάστηκαν καὶ πᾶνε μὲ τὸ διάβα τῶν αἰώνων;

Τάχα πόσας ἀποικίας νὰ μᾶς ἔχουν ὅλοι πάρει
κι' ἐμεῖς χάσκομ' ἐδῶ πέρα καὶ δὲν πέρνομε χαμπάρι,
κι' ἡ πατρίς, ποῦ γιὰ καιρὸ

διψασμένη φρύγεται,
σὲ μιὰ κουταλιά νερό
χάνεται καὶ πνίγεται.

Τρέξ' Ἑλλάς καθὼς τὸ πάλαι πρὸς ὀρίζοντας εὐρεῖς
νέο ροιζικὸ νὰ βρῇς.

Εὐπνήσε κι' εἰς ἔργον βάλε τὴν πολιτικὴν τὴν πρώτην,
κι' ὅπου μέρος κι' ὅπου τόπος δίχως νόμιμον δεσπότην
τὰ καράβια σου νὰ στέλλης γιὰ νὰ δείξης τῆς Τουρκίας
ὅτι τᾶχεις καμωμένα μοναχὰ δι' ἀποικίας.

Μόνον ἀποικιακὴν
λαχταρῶ πολιτικὴν.
Λησμονήσωμεν αἰώνων
κούφους πόθους καὶ βλακειάς,
τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον
ἀποικίας ἀποικίας.

Βλέπω 'στὸ γιὰ τὴν Ὑδρα, βλέπω Σπέτσας καὶ Παρό,
ἐρι πάλι τὰ καράβια 'στῆς Μαρσίλιας τὰ νερά,
μὲ τοὺς Ἑλληνας ζευκάρει κάθε Γάλλος πατριώτης,
μὲ τοὺς ὕμνους τοὺς 'δικούς μας κι' ἡ γοργὴ Μασσαλιώτις.

Νά! τὰς χεῖρας τῆς συμπλέκει μὲ τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος
ἡ μεγάλη μας προστάτις, ἡ δημοφιλὴς Γαλλία,
καὶ τὴν κόμην περιστέφει τῶν ναυμάχων τῆς Παλλάδος
ἡ κοινὴ τῶν δύο κτήσεις, ἡ χλιδῶσα Μασσαλία.

Περνοδίνει τὸ νομά μας, φιλελληνισμὸς ἀκμάζει,
τὴν λαμπρότητα τῆς φέστας ἡ λαμπρότης μας λαμπρώνει,
μὰ κι' ἡ Ῥύπτις μὲ τὸν Πρῶτον μᾶς τιμᾷ καὶ μᾶς θαυμάζει
νικηθέντας ἐν πολέμῳ καὶ νικῶντας ἐν εἰρήνῃ.

Συνταράττουν τῶν ἀποίκων μυριόστομοι φωναὶ
βάθη πόντου κυανοῦ,
χαῖρ' Ἑλλάς καὶ σὺ, Γαλλία, ποῦ μ' ἐκεῖνον τὸν Μουνὲ
μᾶς ἐσῆκωσες τὸν νεῦ.

Φασ. — Τί βλέπεις τώρα, Περικλῆ;

Περ. —

Φασ. — Ἄλλο;

Περ. —

Φασ. — Καὶ σὺ τί βλέπεις, Φασουλή;

Περ. —

Φασ. — Ὅρσε λοιπὸν ἀληθινὴ 'στὴ ράχη σου σπαλιόρα.

Καὶ καμπόσους ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐνάκης ὁ πασίγνωστος, ποῦ τὸν γνωρίζ' ἡ πόλις,
εἰς τὴν Βουλὴν ἀπέναντι σπουδαῖος ἀνθρώπος.
Πλούτος ἀνθέων σφοδρῶν καὶ περικαλλεστάτων
κι' εὐωδῶν ἀταίσπαιρα καὶ μύσχων κι' ἀρωμάτων,
ἐκεῖ ματιῶν ἀπόλαυσις καὶ τῆς ψυχῆς χάρα
καὶ καναρίνια κελαιδοῦν κι' ἀηδόνια λιγυρά.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.